

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

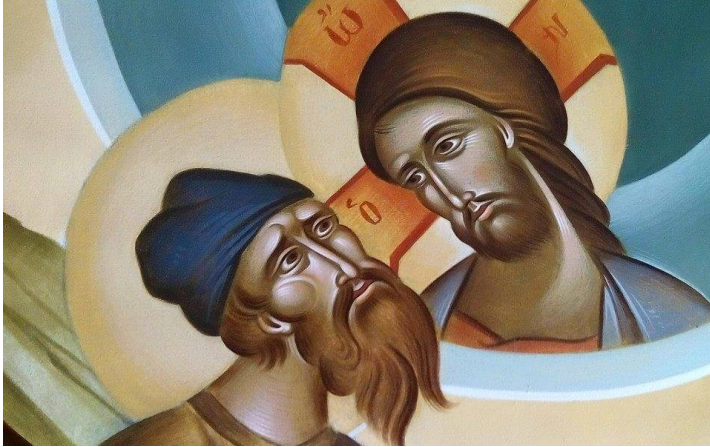
+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul V • Nr. 5 (123) • 17 martie 2024

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Cuvânt de folos

Să pășim cu inima curată în Postul Mare

Preot Boris Rădulescu

Cu Duminica Izgonirii lui Adam din Rai încheiem perioada pregătitoare și deschidem calea Postului Mare: cele șapte săptămâni înaintea Sfințelor Paști. Ne aflăm la un moment de răscruce, o culme și un hotăr...

În fiecare duminică ni s-au înfățișat **două căi**: **smerenia** vameșului am văzut-o față-n față cu **mândria** fariseului; **pocăința** fiului risipitor ni s-a arătat față-n față cu îndărătnicia și **mândria** fratelui său; **binecuvântarea** a despărțit pe cei de-a dreapta Marelui Judecător de **blestemul** pe care l-au primit cei de-a stânga Lui. Sfânta Biserică ne pune în față această alternativă ca să ne adâncim în noi înșine și să vedem: suntem ca vameșul, smeriți, sau suntem mândri ca fariseul. Retrăim pocăința fiului rătăcit, dar întors, sau suntem ca fratele cel mare, îndărătnic și mândri? Putem nădăjdui la binecuvântare sau trebuie să ne temem de blestem?

În Predica de pe munte, Iisus spune: „**Intrați prin poarta cea strâmtă, căci largă este poarta și lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care apucă pe ea. Și strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt care o află**” (Matei 7, 13-14). Noi singuri alegem calea. Izgonirea și iertarea ne sunt înfățișate ca un semnal de alarmă, dar și ca un îndemn în vederea Paștelui...

A venit vremea acestei schimbări. Sfânta Biserică ne pregătește prin cele două căi puse înainte. Alege creștine, alege tu, omenire, vrei să fii al lui Dumnezeu sau al satanei? Ești liber să alegi și ai minte să descifrezi ce este bine și ce este rău. Să nu iei binele drept rău și răul drept bine. Trebuie să pășim cu inima curată în Postul cel Mare, în vederea Paștelui, a trecerii noastre de la omul trupesc la omul duhovnicesc, pentru ca nu numai cu gura, dar și cu strunele sufletelor noastre să putem cânta „Hristos a Înviat!”

(Sursa: Preotul Boris Rădulescu, *Semnificația Duminicilor din Postul Mare*, volumul II, Editura Bonifaciu, București, 1996, pp. 50-51)

Crâmpoie din lumina sărbătorii

Iertarea - prima treaptă a scării virtuților

Arhimandritul Zaharia Zaharou

Dorința de a ierta este cea mai bună pregătire pentru ca omul să se poată înfățișa înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Iertarea înmoaie inima, o face blândă și în stare de a rămâne neconținut în legătură cu energia lui Dumnezeu și de a fi astfel înnoită. De aceea, chiar la începutul Postului Mare, preacurata Biserică le cere fiilor ei să se ierte unul pe altul pentru ca inimile lor să se trezească și să fie slobozite din lanțurile grele ale păcatului. În acest fel, vor putea împreună-lucra cu Dumnezeu la propria lor înnoire. Altminteri, dacă inima omului rămâne închisă, Dumnezeu își întoarce fața de la el. Prin urmare, toată nevoița rugăciunii și a postului se zădărnicește și nu călăuzește la dobândirea harului și a bucuriei Învierii.

Iertarea este prima treaptă a scării virtuților și desăvârșirii care ne este zugăvită în Postul Mare și îl pregătește pe om pentru trecerea sa de la moarte la viață, pentru intrarea sa în bucuria negrăită a Învierii și a Luminii Împărăției celei veșnice. Domnul Însuși poruncește iertarea reciprocă pentru că fără de ea omul nu poate vorbi cu Dumnezeu față către față. Este singura cale de a se deschide inima harului lui Dumnezeu. Una dintre cererile rugăciunii pe care ne-a lăsat-o Însuși Domnul este: „Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri”. Iertarea este de neapărată trebuință pentru ca omul să poată sta înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, și cu atât mai mult pentru înfățișarea sa înaintea lui Dumnezeu în Sfânta Liturghie. Când omul iartă toate în chip sincer, atunci inima îi devine ușoară și, sfințirii rugăciunii și a cuvântului lui Dumnezeu, el adaugă sfințirea Tainei Trupului și Sângelui lui Hristos.

Cele trei ipostaze ale Împărăției Cerurilor (2a)

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”,
Mitropolitul Bartolomeu Anania

Împărăția lui Dumnezeu este o realitate despre care noi, după două milenii de teologie sistematică, știm mult mai puțin decât tâlharul de pe cruce.

Când vorbim despre țelul final al vieții noastre, preferăm să-i spunem mântuire. Mântuirea însă, potrivit cu sensul cuvântului original grecesc (*soteria*), nu este altceva decât salvarea dintr-o primejdie, eliberarea dintr-o închisoare, siguranța de a nu te mai ști pândit de ceva rău. Iisus Hristos este Mântuitorul (în limba greacă *Soter*) nostru, Cel ce ne-a eliberat din robia păcatului și a morții. Icoana Sa ca Salvator este aceea a pogorării la iad, adâncul din care îi trage afară pe Adam, pe Eva și pe toți cei care așteptau, acolo, eliberarea. După acest moment, știm ce s'a mai petrecut cu Mântuitorul, dar nu știm nimic despre ceea ce s'a mai întâmplat cu cei mântuiți.

Desigur, eliberarea din captivitate este un moment crucial în viața omului. Nu poate fi însă indiferent modul său de viață de după aceea, dacă va continua, să fie un răufăcător, în cazul unui criminal, sau un handicapat psihic, în cazul unui prizonier de război. Știm că Iisus i-a spus tâlharului pocăit: Astăzi vei fi cu Mine în rai (Luca 23, 43), dar despre rai, ce anume este el în sine, nu cunoaștem decât ceea ce știa și Pavel, anume că acolo sunt realitățile pe care ochiul nu le-a văzut și urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit (1 Corinteni 2, 9)

Iată de ce cred eu ca **Liturghia este cartea deschisă a Împărăției**, singura în stare să ne ofere o imagine clară și concretă a spațiului duhovnicesc în care se vor sălășlui cei mântuiți.

Să urmărim, mai întâi, **Împărăția în Sfânta Scriptură**.

Împărăția lui Dumnezeu este pomenită de **Profetul David** în Psalmul 44, 6: toiaș de dreptate e toiașul împărăției Tale, mențione pe care Sfântul Apostol Pavel, în Epistola sa către Evrei 1,8., o va raporta la Iisus Hristos (că Fiul lui Dumnezeu, de o ființă cu Tatăl și, prin urmare, El Însuși Dumnezeu). Ea este pomenită, de asemenea, și în **Înțelepciunea lui Solomon 19,10**: Înțelepciunea îi va arăta

dreptului împărăția lui Dumnezeu. Împărăția va intra astfel în conștiința poporului evreu, care își va construi din ea un ideal și o speranță. Așa se face că, atunci când Sfântul Ioan Botezătorul, ultimul și cel mai mare profet al Vechiului Testament, le spunea mulțimilor venite să-l asculte la apa Iordanului: Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor (Matei 3,2), oamenii aveau în memorie spusele profeților, înțelegeau că ceea ce anunța Ioan era totuna cu ceea ce știau din cărți și că aceasta Vestire era menită să le plinească speranța.

Împărăția cerurilor, folosită în **Noul Testament**, este varianta denumirii **Împărăția lui Dumnezeu**, cu nuanța că în spațiul spiritual, infinit, al acestei împărății, Dumnezeu stăpânește împreună cu supușii Săi, ca rezultat al îndumnezeirii acestora prin Iisus Hristos. Ea este vestită de Însuși Iisus, chiar la începutul Propovăduirii Sale, prin cuvintele: Plinitu-s-a vremea și împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat (Mc 1,15.), ceea ce, în fapt, este reluarea prevestirii lui Ioan Botezătorul, cu trimitere transparentă la însăși persoana Domnului, prin Care s-a săvârșit plinirea vremii.

Împărăția Cerurilor mai este numită în Noul Testament și cu termenul simplu de **Împărăția** (Matei 25, 34; Luca 12, 32). De asemenea, ea se mai numește și **Viața veșnică** (Ioan 3, 15), **Viața de veci** (Luca 18,18) sau, simplu, **Viața** (Matei 10,39; Luca 9,24)

În toată învățătura Sa, Domnul insistă asupra acestei împărății, cu intenția evidentă de a sădi în conștiința ascultătorilor credința că ea va fi spațiul mântuirii omului, stadiul final al desăvârșirii duhovnicești și țelul suprem al oricărei speranțe. Faptul este atât de important încât se afla chiar în rugăciunea **Tatăl nostru**: Vină împărăția Ta. Ea este proiectată în veșnicia de după sfârșitul veacurilor, când cei dreți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor (Matei 13, 43). Dumnezeu este, în același timp, Tatăl dreptilor care s-au mântuit prin Iisus Hristos, precum și al lui Hristos Însuși, Care le va spune ucenicilor Săi după împărțirea la Cina cea de Taina: *De acum nu voi mai bea din acest rod al viței până în ziua aceea*

când îl voi bea cu voi, nou, în împărăția Tatălui Meu (Matei 26,29). Tot la El Însuși se referă și când procuratorul Pilat îl întreabă dacă El este împărat: *Împărăția Mea nu este din lumea aceasta* (Ioan 18, 36). În scurtă convorbire de pe cruce a lui Iisus cu tâlharul din dreapta Sa, acesta exclamă: „Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru **împărăția Ta**” (Luca 23, 42-43). Iată și cuvintele Dreptului Judecător adresate celor buni la Marea Judecată: „Veniți, binecuvântații Părintelui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii...” (Matei 25,34).

Toate acestea ne înfățișează o împărăție de dincolo de lumea aceasta și de dincolo de istorie, pe care noi, așa cum mărturisim în Simbolul Credinței, o așteptăm ca pe viața veacului ce va să fie. Spre această înțelegere ne îndruma și o seamă de parabole pe care Domnul Iisus i le-a dedicat, cu intenția de a corecta nerăbdarea unora dintre contemporanii Săi. Amintiți-vă de **parabola talanților**: stăpânul le cere slugilor sale socoteala numai după ce se întoarce dintr-o lungă călătorie (Matei 25, 14-30). Același lucru se întâmplă în **parabola lucrătorilor viei** (Matei 20, 1-16). Nu mai puțin grăitoare, în acest sens, este **parabola celor zece fecioare** (Matei 25, 1-13), asociată cu avertismentul Domnului ca El, Fiul Omului, la sfârșitul veacurilor va veni pe neașteptate, ca un fulger, și-l va surprinde pe fiecare în starea de atunci.

În același timp, Noul Testament ne pune în față și ipostaza unei Împărății al cărei spațiu se află aici, pe pământ, și la viața căreia participăm noi, cei vii. În acest sens, foarte semnificativă este **parabola neghinei**, pe care v'o amintesc pentru frumusețea ei. Argații unui proprietar de pământ constata că în țarina pe care stăpânul lor o semănase cu grâu a răsărit și neghina, o buruiană pe care un dușman (adică diavolul) o semănase pe furiș în ceasul lor de odihnă. În virtutea bunului simț gospodăresc, ei cer îngăduința stăpânului de a plivi țarina, smulgând din rădăcina firele de neghina. Stăpânul însă nu le permite, din grija că nu cumva, făcând aceasta, odată cu firele de neghina să fie smulse sau vătămate și cele de grâu curat. Ele trebuie lăsate să crească împreună până la seceriș; atunci totul va trece prin vânturătoare și se vor separa: neghina va fi arsă, iar grâul va deveni pâine.

Această parabolă induce ideea ca oamenii buni, adică cei rânduiți să moștenească Împărăția Cerurilor, vor conviețui în istorie laolaltă cu cei păcătoși, ceea ce înseamnă că Împărăția începe să ființeze încă din lumea aceasta.

(Va urma)